

ACZÉL GÉZA

A tömegétkeztetés kritikája

*időknek múlása besegít bizonytalanságba a nagy nosztalgiába
mert nyelvemen égnek még anyám kopott konyhájának ízei
néhány őselem póztalanul pikáns tangót lejt a sápadt asztalon
hol nembeliségükön túlemelt főzelékek és szaftok minőségi robbanásai
vibrálnak az emlékeket hajszoló tudat csüggedt peremén
s ott tolakodnak mögöttük aranylónvá hevített kövérjék látomásai
vonul vasárnapi kávé a költeménnyé hízott tej föle
íme hát a múlt az ellobbant idő föltámaszthatatlan zamataival
a megrendült férfitra mint elhagyott fákra a novemberi ködök
csorognak reménytelenül a tömegétkeztetés hígított levei
tocsán álmosan műanyag csirkék viaszt eresztő folyama
oktaéder húrok szabdalják a szájban a megdermedt téridőt
vagy zöltségek fölmedvesedett és keserű forgatagában
rántást dagaszt épp magányosan a túlfokhagymázott töltelék
s hiába lázadna a gyanús kondérig nyújtózzkodás ihlete
az éhezés réme alázatos sorokat igazít tömötten
onnan botorkál csak e kietlen forrás felé megadóan a tekintet
ránehezedik közben meggyötört almákra álmos kenyérre
és lesi a túlsó partról miként röppennek fullasztó csapatban a sütemények
hogy elszálljanak messze a mosogatószagú vizek partjaihoz
hol az étkezés ősi heve annyi más illúzióval összefonódva
örökre kialuszik*